

הצדק התלאביבי. בין הפרקליטים היעזובים, התובעים חמוריהסבר והשופט טים רציני-המבע בלטה דמותו הזרוקה של שמוליק.

שלא כבפעם הקודמת, לא בא הפעם שמוליק כדי לעמוד לדין או כדי להתחיל בריצוי עונש מאסר. שלושה חודשים קרם לכן הוא התייצב במקום וגלקח לכלא מעשיהו. שם ריצה עונש מאסר, שהוטל עליו בידי שופט-שלום. הפעם היה זה בקור ידיוותי.

מסתבר שבשנים האחרונות, שבהן היו לקראו התנגשויות לא-מעטות עם החוק, והוא הירבה לבקר בבית-המישפט. נקשרו יחסי ידידות אמיצים בינו לבין סגל עובדי די המוסד. שמוליק הפך חביבם של פקידי העזר, המזכירים ושאר עובדי המנהלה של "היכל הצדק", והפעם הוא בא לגלגל עימם שיחת רעים על-כוס-קפה.

מקד עם מסמר. נו, ספר איך היה, הפצירו הידורים בשמוליק, וולאכ, מה אגיד לכם, מקום עליו, נחרצה הזמר בעליות. את מי לא פוגשים שם? ידלין נהיה גנן. סידרתי לו מקל עם מסמר, שלא יתכופף בשעה שהוא מוציא את ה"עשב" מהגנה. חס ושלים, הבן-אדם עלול להתעייף יותר מדי. יש לך את דודי פלד, מהמכס, יש עורכי-דין, יש שוטרים. רק שופטים חסרים, והמערכת תהיה מושל-מת."

על אשר ידלין סיפר קראוס, שהוא משר-תדל לשמור על ריחוק מיתר האסירים. "יש לו פרטיות יחסית שם, הסביר, הוא לא מתערבב עם האחרים. אומנם זה לא הליטון, אחד נמצא בתחת של השני, אבל הוא סידר לו שם פינה משלו. בפרוטקציה סידרו לו תא שיש בו רק 12 איש." שמר ליק לא היה בלהל בחזרו ולהיזכר בתנאי הכלא שבו בילה. חרף היות הכלא גוח יחסית, הרי התנאים שבו הם קשים. "עזוב", אמר, "באנו לשתות פה כוס קפה, עם החברים, ולא לדבר על הכלא. מי יש לספר? כלא, 22 איש בתא אחד, צפיפות איומה."

"תאר לך 600 איש מסתובבים כימעט כל היום באפס מעשה, למה לא יקימו מיפעל מיסחרי של ממש, בתוך גדרות הכלא? תאמינו לי, מי שיעשה את זה יעשה עסק טוב. צריך רואי חשבון — יש ידלין, צריך קשרי-החץ — יש את רופאים — יש, טכנים — יש, פועלים — בשפע. אין מיקצוע שלא תמצא לו הצגיגים בחעשיהו. כלכלנים, תעשיינים, הכל, תן לאנשים 100 לירות ליום, פעם בשבוע סדר להם דפיקה, והם יעבדו לך כמו סוסים, בחיי, אם הייתי איש-עסקים הייתי בונה שם אחלה מיפעל."

סטייל אמריקה. הבעיה העיקרית על-פי התרשמותו של שמוליק קראוס היא בעיית שיקום האסיר והכנתו לשיחרור. "אין שום שיקום", הוא טען, "יש אומנם מה שזה שנקרא שיקום, אבל מה עומד מאחורי זה? חצי שנה אחרונה, גתנים לבן-אדם לצאת כל בוקר לעבוד בחוץ, ובי ערב הוא חוזר לכלא. 24 איש יכולים ליהנות מהשיקום הזה, ומאות אסירים עומדים בחור וממתנים להיכלל בן 24 המאושרים."

"בן-אדם היה במאסר עולם, יצא החור צה לחופשה פעם ראשונה, לפני שיחרורו, חזר בלילה והתחיל לדפוק על השער ש"יכניסו אותו בחזרה לכלא. אין לי אף אחד בחוץ, הוא טען, איש לא מדבר איתי, כאן אתם חייבים לדבר איתי, מוכרחים לשמוע אותי! כך הוא אמר לנו, חבריו לכלא."

"יש לך אחר, בן-אדם בן 94, גבר לעניין, אמריקאי, מישקפיים, כובע סטייל אמריקאי, קה, קה, בבוקר, עושה 20 שכיבות שמיכה לפני שמתחיל את היום. הוא היה ב"מישבזוקנים, קם בבוקר, חצי מהשכנים שלו מתים. הוא, כולו מרק, והם — מתים. מה עשה? ביצע מעילה, פיזר שיקים ללא כיסוי באיזה 40 אלף לירות, עשה חיים משוגעים, יצא עם בחורות, ונכנס לכלא. עשיתי הוא חי שם כמו לורד. תשאל אותו, הוא יגיד לך ששם יותר טוב מאשר מיר שבזוקנים. הוא חי חיים טובים, עוזר לכו"ל, אוכל טוב. אני שואל אותו: מה תעשה עכשיו, כשיגמרו לך הארבע שנים?"

ובראשונה מואשם מנהל כלא דמון, סגן-גונדר שלום רוזיליו, בכך שלמרות שהיה למישטרה מידע מוקדם על אודות תוכנית הבריחה של דהרי, ולמרות שזה כבר נמלט פעם אחת מכלא תל-מונד, איפשרו את בריחתו שגרמה חרדה בציבור ובקרב אנשי המישטרה עצמם.

כן חוששת המישטרה לחיי עד המדינה, שהיה חברו של דהרי והוא זה שירה ב"בדש, בעיקבות איום של דהרי נוסח: "אם לא תירה — אני ארצח אותך."

האשה עומדת לדרת. חברו של דודו דהרי, חיים טויג, שביה איתו ב"בתי-כלא החל מגיל תשע, סיפר לכתב העולם הזה כי בעולם התחתון ידוע ש"דהרי לא ביצע את המעשה המיוחס לו. הוא טוען כי המישטרה היתה מוכרחה לפתור את פרשת הרצח, וכיוון שנוסף על כך רצו להיפטר מדהרי, היתה זו להם הזדמנות טובה.

בפי אשתו של דהרי, יפה בת ה-19, גיר-סה דומה. יפה, בת למישפחה הרוסה, ש"הוריה נפרדו בהיותה בת ארבע, טוענת בעקשנות כי המישטרה העלילה את הסיפור על בלה: "דודו לא מסוגל למעשים שמיחסיים לו", היא אומרת. "כשהתחנתי, הוא הפסיק עם כל השטויות האלה ועכ"שיו הוא חוזר מוטב. חרף שהמישטרה רצתה לגמור עליו כי לא מצא חן בעיניי הם שיש לו קשרים טובים עם כולם."

"המישטרה עושה לי בושות בכל מקום, ולמרות הרויני הם מזמינים אותי לחקיקות רות כל הזמן, כאילו אני יודעת איפה הוא. אני רוצה שכל האנשים יידעו שה"מישטרה מעלילה על דודו את כל הסיפור, ושהוא בן-אדם טוב וגם חזר בתשובה ולא יכול לעשות דברים נוראיים כאלה שבהם מאשימים אותו. בכל מקום בנתניה מצ"ביעים עלי באצבע ואומרים: הנה אשתו של רוצח."

"אני גם מפחדת שהמישטרה תירה ב"דודו אם יתפסו אותו, לכן אני לא רוצה שהם יגלו אותו לעולם. ואני מקווה ש"הוא כבר בחוץ-לארץ. אני מבקשת לכתוב שאני מוסרת לו ד"ש ושאני אוהבת אותו מאד ושלא ידאג הכל בסדר."

ביתניים נודע כי נציב שירות בתי-הסוהר, הר, גונדר חיים לוי, מינה ועדת חקירה מיוחדת לבדיקת פרשת בריחתו של דהרי. מפקד הכלא דמון, סגן-גונדר שלום רוזיליו, לא היה מוכן לענות על השאלה אם יסיק מסקנות אישיות בעיקבות בריחתו של האיש שאחריו דולקת מישטרת ישראל כולה.

דרכי אדם

שמוליק בא להפיד

הזמר שמוליק קראוס

ריצה עונש מאסר, ועתה

הוא מתכנן פעילות איבורית

למען שיקום האסירים

דמות תמירה הופיעה בפתח מיוגון בית-המישפט. בתליפת גינס דהויה, ועם מבט

שמוליק קראוס
למען האסיר

שובבי בעיניים, צעד הזמר-מלהיץ-שמוליק
שמוליק לך תוך חצר מיוגון היכל-

(המשך מעמוד 24)
רר. החשודים האחרים שנגדם הוגש כתב-אישום, מלבד דודו דהרי, הם גבריאל ארביב ושמעון גינש, שניהם בני 22.

בשבו הבא עומד להיפתח מישפטם של החשודים ברצח, אולם היועץ-המישפטי-למשלה עלול היה להיאלץ לבקש את החיטו. שכן, למרות חיפושיו קדחתניים ביותר הנערכים בימים אלה על-ידי מאות שוטרים בכל רחבי הארץ, לא הצליחו השוטרים ללכוד את דודו דהרי, שבולט ממעצרו מכלא דמון לפני שלושה שבועות.

מיכתב מן הכורה. אחרי בריחתו העביר דהרי, על-ידי אשתו יפה, העומדת לדרת, מיכתב אל העולם הזה, ובו הוא מכחיש כל קשר לפרשה וטוען כי ברצח מבית-הסוהר כיוון שהוא חף-מפשע המישר-טרה אך מעלילה עליו את הסיפור. "המישטרה היתה מוכרחה לפענח את הרצח, ולכן לא בחלה בכל אמצעי שהוא כדי לסיים את הפרשה", כתב דהרי.

במיכתב בן כ-500 המילים, הכתוב ע"י רית עילגת ובשגיאות-כתיב רבות, מסביר דהרי כי המישטרה הפיזה בעיתונות שמור הוא כאלו הוא עבריין מסוכן ביותר, וכי עומד להתנקש בחיי שוטרים ואזרחים ששיטפו פעולה עם המישטרה והביאו להגשת כתב-האישום נגדו. אולם, הוא מודיע, אין ברצונו לפגוע באיש, ואין הוא כלל שהמישטרה טוענת לגבינו.

על טענות אלה של דהרי אמר רבי-פקד כוכבי כי אינו מתרשם מהן, שכן, יש די עדויות לכך שדהרי מתכוון לפגוע באנשי שים רבים, וביניהם ברעצמו. כוכבי אישר כי המיכתב שהגיע אל העולם הזה נכתב

אסיר נמלט דהרי

בשבילי אתה לא גבר!"

על-ידי דהרי, מאחר שהוא מכיר היטב את כתב-ידו.

שתי כנופיות. על-פי גירסת המישפטי, תחילתה של פרשת הרצח במחלוקת על שיטח-מחיה של שתי כנופיות העולם התחתון בנתניה, ובסיכסוך אישי בין שני הבוסים השולטים בכנופיות אלה. בדש ודהרי, המישטרה טוענת כי שתי הכנופיות פיתו את חיתתן על תושבי נתניה וכי דהרי, שעמד בראש הכנופיה הגדולה יותר, היה הבוס של כעשרים עבריניים — מרביתם צעירים.

מעשה הרצח עצמו היה ניסיון-התנקש-שנת השני בבדש אחרי שהתנקשות קודמת, שבה נורו לעברו יריות במועזון גולדן גייט בנתניה, נכשל. בדש עורר את זעמו של דהרי אחרי שורה של פגיעות ככבודו. הנרצה סטר לדהרי באחד הימים, ומשילף הלה אקדה, חטף אותו ממנו ומיד החזירו לו תוך שהוא מפנה את גבו ואומר לדהרי: "קח את האקדה, בשבילי אתה לא גבר!"

מעשה זה היה, לטענת המישטרה, הקש ששבר את גב הגמל. דהרי לא הסכים עם החשש לפיחות מעמדו בנתניה, מעמד ש"אליו הגיע אחרי שנים רבות של הפחדת בעל-עסקים ואף אנשי העולם התחתון בעיר.

מידע מוקדם. בעוד החיפושים אחר דהרי נמשכים, הטיחה המישטרה את שמו ככדות בשירות בתי-הסוהר. בראש

בידוד שלו בעולם הערבי הוא הרבה יותר חמור מכפי שציפה לו מראש. כבנדאד עומדים להתכנס מנהיגי כל מדינות-ערב, מילברו — הפגנה של הוקעה ובידוד שאין חמורה ממנה. אינטרסים מרחיקי-לכת של מצריים בעולם הערבי עלולים להיפגע, וחמורה עוד יותר הפגיעה האישית באל-סאדאת עצמו.

הבעיה המרכזית:

החיבור

כן חשוב למצריים שלא יתקבל דהרי שם כאילו כל הדיבורים בהסכמי קמפי דייוויד על "העברת השליטון" בגדה וברי צועה אינם אלא "קלאם פאדי" — מי-לים ריקות.

מכאן הרעיון של ה"LINKAGE", "החיבור" בין שני התהליכים: השלום הישראלי-מצרי מחד, ושיח-רוח הגדה והרצועה מאידך.

ממשלתי-ישראל רוצה למנוע זאת. בגין עדיין לא השלים לגמרי עם הויתור על הגדה והרצועה, והוא עומד במאבק קשה במיתוגו שלו, עם נאמניו שהחלו מפקפקים בו. לכן הוא רוצה בניתוק מוחלט בין שני התהליכים.

אם ישיג זאת, יהיה הסכמי-המיסגרת על הגדה והרצועה חסרת-תוכן. לא תהיה על ישראל כל חובה מעשית למלא אחריו. לא יהיה שום לחץ על ישראל, אחרי שיהיה קיים שלום מלא עם מצריים, דגל ישראל יתנוסף על שגרירות כגאזה ואנשי-המע"קים הישראליים יציפו את השוק המצרי — מה ישכנע את בגין לוותר על הגדה והרצועה?

אם יוותרו המצרים על ה"חיבור", ימות הפיכוכי האחרון שלהם לשתף ביוזמתם ממשלה ערבית כלשהי, או למצוא פלסטיני חשוב אחד שיתן לה את ידו.

מכאן העמדה המצרית העיקשת בושינג'טון, שנוציגה המובהקת הוא איש יחסי-החזק, בוטרסיראלי, השר-בלי-תיק לענייני חוץ וממלא-מקום שרי-החץ. מצריים ויתרה מראש על חיבור מוחלט. כלומר: אין היא רוצה להתנות את ביצוע ההסכם שלה עם ישראל בכך שהמלך חוסיין ו/או אש"ף ו/או הפלסטינים בשטחיים המחוקקים אכן ישתפו פעולה לביצוע ההסכמים.

אך היא דרשה, "חיבור" חיובי, אשר יתנה את ביצוע ההסכם המצרי-ישראלי בכך שישראל השלילת את התחייבותיה לגבי העברת השליטון בגדה וברצועה. ישראל סירבה, ועל כך פרץ הוויכוח שגרם למשבר בושינג'טון.

הניסיון שנעשה בישראל, להציג את הדברים כאילו ניסתה מצריים לחזור בה מההסכמים שהושגו בקמפ-דייוויד ולסחוט מישראל ויתורים נוספים, לא היה לו על מה לסמוך. כאשר ביקשו המזרים במהלך הדינאים בושינג'טון, את הכזת להעריך מחדש את מידת קידום "היחסים הנורמאליים" שייקשרו בין שתי המדינות, בתום חמש שנים לחתימת חוזה-השלום, הם רק ביקשו לשמור בידם שוט כנגד ישראל, למקרה שזו תנסה להתחמק מהתחייבותיה בנושא האוטונומיה.

קארט תמך, בעניין זה, בגישה המצרי-רית — כי רי האינטרסים האמריקאיים תובעים את מניעת בידודה של מצריים בעולם הערבי. אין קארטר מוכן למסור את העולם הערבי על מגש של כסף לברית המועצות. הוא רוצה לרכוש לפחות את תמיכת סעודיה, נסיכויות-הנפט, ירדן ו-סוריה ליוזמת-השלום.

בשכיל בגין, זו היתה החלטה קשה. אם ייענה לתביעה אמריקאית-מצרית, הוא יוכנס לעימות חמור עם מבקריו, הדאומניים מבית וימחו תחמושת חדשה ברי גאז, מה כהן ושות'. אם יסרב להיענות, עקוד המשא-והמתן להתפוצץ עם כל הסכנות העצומות הכרוכות בכך.

הנטייה היתה, על כן, למצוא איזושהי פשרה. קארטר הציע פשרה כזאת — וזו נמצאה בכיסי של משה דיין, כאשר נחת השבוע בנמלה-התעופה בן-גוריון. מצריים ויתרה בנושא עתיד ואופי היחסיים עם ישראל, מבלי להתנות אותם בחייבור. ישראל ויתרה בהסכמה לנוסח ששי-רגי יותר של החיבור. עתה נותר רק להניח לאפרוח השלום לבקוע מהביצה.